

ÁGH ISTVÁN

Öreg párok szilvesztere

A hetvenöt éves Marsall Lászlónak

*Egyszer csak vége lett az elvarázsolt
fiatalság nagy közös szilveszterének,
talán mikor a lázas önfeledtség
kibunyit, s elkezdjük szégyellni magunkat
dolgok miatt, melyeket meg se tettünk,
azt hittük, mi csaltuk meg az ifjúságot,
pedig az ifjúság hagyott el bennünket,
mielőtt még az utcára léptünk volna,
mert nem szerettünk idegen kikötőkben,
önérzet híján, ahol időnk kitellett,
rostokolni egymás terhére válva,
úgy akartunk visszahúzódní csöndben,
miként látszatra, mintha otthon lennénk,
mégis egymásnál s szilveszterenként másból.*

*Annyi esztendőit búcsúztattunk már együtt,
meg sem lepne, ha száz éve érkeznétek,
vagy még annál is előbb, parádés szánon
havas fasorból, pároddal, Laci báró,
pedig csak Budán, Pestről és villamossal,
s gyalog a lépcsőn, mert rossz a lift, elégszer
kapaszzkodtatok hozzánk az emeletre,
kapucsgőre nem bolydul itt cselédség,
ahogy fasorban közelgő száncsengőtől,
nincs még cicánk sem, mint lenne kutya-falka,
ha éppen arra néznénk a pitvarunkból,
ahol oly betykén húzza vissza a hajtó
a gyepflőszárat az esti gyertyafényben,
mintha egy bárkát kötne ki fél karjára.*

*Viszonzásként a bakonyi szomszédságból,
bár választhatnánk más országot, vidéket,
egy év múltával, kócsagtollas fűvegben
lenne házadnál aranyzinórba pólyált
nőmmel személyem, pompás anakronizmus,
s klavírra bűllő pecsenyét csipegetnének,*

[*Ágh István verse*]

*iddegálván saját termésű borból,
s koccintgatnánk az ősök kíséretében,
míg majd az a sok hasonló ismeretlen
föf nem éled, s már azt hiszem, te pillogsz
minden keretben, s beszél egy falnyi Marsall
László, akár a televíziós boltok
készülékeín, vibrál megannyi portré,
s nemes vadak hullnak a címerükből.*

*Nálatok engem ugyanaz a karosszék
vár a sarokban, téged az asztal szélen
nem érdekel, hogy párnás-e az ülöhely,
föleg amikor egy évünk megint elmúlt,
s másképpen múlt a fogya is telőnek,
mint annak, aki maradékát fogyasztja,
míg a mutatók nyakunkon összezárnak,
már úgy koccintunk, akárha itt se volnánk,
elhull az ó, s az új egy pillanat csak,
de mérhetetlen időt foglal magában,
hosszára vajon meddig húzunk rovátkát?
s ha egyszer mégis zárva lenne ajtónk,
ne más miatt, csupán mert tévedésből
jöttek hozzánk, mikor hozzátok mentiünk.*

